

THE LUTHERAN

*which
whitch?*

UNIVERSITY HERALD

No. 19.

Tacoma, Wash. Oct. 10, 1893.

Vol. 3.

Takkesalme.

(Melodi: Vor Gud han er saa fast en Borg.)

O Fader vor, Treenig Gud,
vor Lovsang vi frembære.
I Takkebøn vi bryde ud
til dig Vor Fader kjære.
Fra Hjertets Altarild
opstiger Herre mild
af Tro i Livets Kamp
en Bønnens Offerdamp
fra naadehungrig Synder.

Hav Tak o Gud for Livets Ord!
hav Tak for Daabens Naade!
hav Tak for signet Nadverdbord!
hav Tak for Frelsens Gaade!
tak for din Miskundhed!
tak for din evig Fred!
tak for vor Brøvelid!
tak for hver Lusning blid!
hav tak for Kjærligheden!

Hav Tak for Livet, Du os gav!
hav Tak for Far og Moder!
hav Tak for Troens Støttestav!
hav Tak for alle Goder!
tak for hver bitter Nød!
tak for hver Glæde sød!
tak for et nøjsomt Bord!
tak for velsigned Jord!
hav Tak for Hjems ets Arne!

Hav Tak, naar Midnatskloffen slaar
og lægger os i Graven;
vi hjem til Dig, vor Fader, gaar,
hif ind i Englehaven;
os vinker Fryd og Fred,
i hellig Salighed
Du tager os i Favre—
I Jesu Kristi Ravn
vi ile dig imøde.

Lauritz Nissen.

Blivaklernes Nødvendighed ogsaa for vor Tid.

Det er et i vore Dage af Kristendommens Fiender ofte anvendt Kunstgreb, at man har foregivet, at de Undergjerninger, som fortællés os i den hellige Skrift, kun har noget Værd i den Tid, hvori de skede. Da skulde de nemlig have gjort det uvidende Folk opmærksom paa den dengang nye Lære; men nu har de ikke længer nogen Beviskraft; os kan de være sultkommen ligegyldige og ganske forbigaaes af os; nu maa man alene se paa Lærens indvortes Fortrinlighed og alene af den Grund anuamme den.

Dette synes nu vistnok at være ganske uskyldigt og uden Fare for den bibelske Aabenbarings guddommelige Anseelse. Men gaar man dette Foregivende paa Livet, saa bliver det ret snart aabenbart, at man ikke har noget Ringere til Hensigt end derved usformærket at undergrave hele Kristendommens guddommelige Grundvold og at fjerne den Mening Anerkjendelse, at Kristendommen egentlig ikke er andet end en Fornuftreligion, som Fornuften har opfundet, og som derfor ikke behøver Undergjerninger som guddommelige Troværdighedsbeviser. Thi en blot naturlig Religion behøver jo ikke en overnaturlig Bekræftelse.

Derfor maa Tungen lade sig bedaaere af saadanne tilsynende harmløse Paastaaende. Uden Underne var Bibelen ingen Bibel, Christns ingen Kristus. Overgiver vi Undernes Sværd i de Vantroes Hænder, saa gjør vi os selv værgeløse og opgiver med dem vor Religions Guddommelighed.

Alle Profeter og Apostle begynder sin Lære med de Ord: „Saa siger Herren;“ alle paaistaar nemlig, at det, som de lærte, var bleven dem betruet eller indgivet af Gud paa en hemmelighedsfuld Naade, — at derfor den, som forkastet dem, ogsaa forkastet Gud sin Skaber og Herre. Og Christns gaar enenu videre; han forsikrer os: „Hvo, som ser mig, ser ogsaa Faderen: derfor skulle Alle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen.“ Hvem kunde nu uden Undergjerninger tro Christns og Apostlerne og Profeterne, at Gud selv har sendt

dem til Jorden, for at aabenbare Menneskene sin Vilje, som ellers Jngen havde kunnet vide? Værer ikke den hellige Skrift paa tusind Steder Ting, som synes ganske at stride mod Fornuftens Love? Hvem kunde nu tage sin Fornuft fangen under Troens Lydighed, dersom ikke Bibelens Op-havsmænd ved Undere have bevist, at de var Guds Besuld-mægtige, saa at vi derfor under Tabet af den guddommelige Raade maa antagme deres Ord? Hvem kunde fremdeles nogeninde skjæle en Sværmer, om han endog lærte nok saa utrolige Ting, fra en ret Profet, dersom man ikke kunde for-lange af ham: Gjør ligesom Kristus og hans Apostle, Undere, som alene Gud kan virke, saa skal vi tro dig?

Betænk fremdeles: Den sande Religion maa være be-regnet paa og passende for alle Mennesker, og derfor saaledes beskaffen, at ikke blot den lærde, men ogsaa den Enfoldigste er istand til at prøve den, til at adskille den fra falske Reli-gioner, og med fuld Overbevisning antagme den. Hertil er derfor Underne et ligesaa herligt som uundværligt Middel; thi endog et Barn kan indse, at den der kan gjøre det som alene staar i Guds Magt, og som ikke er nogen Skabning i Himlen og paa Jorden muligt, han maa enten være Gud selv eller saaledes udrustet af Gud, at han kan bevise, at Gud har aabenbaret sig for ham.

Skal, mine Kjære, en Undergjerning have Vægt, skal den have Kraft til at overbevise os om den Sags Sandhed, til hvis Bekræftelse den stede, saa maa den ikke staa i Forbindel-se med noget, som paa nogen Maade kan vække Mistanke om et Bedrageri eller en Skuffelse; der maa tværtimod i Under-gjærningen samles alt muligt, som gjør dens Sandhed uimod-sigelig for Enhver.

Ogsaa Hedningerne og de romersk Katolske fortæller om Un-dere, som skal være stede blandt dem til Bekræftelse paa deres Religion; men alle disse Undere bærer saa aabenbart Fabelens og Digtningens Præg, at de snarere mistænkeliggjør end bekræfter en Religion, der maa søge at kaste sig Ansæelse ved saadanne løgnagtige Midler.

En rigtig overbevisende Undergjerning maa ikke være stekt hemmeligt, ikke være foregaaet i en Krog, saa at man med Flid skulde have undgaaet en Underfølgelse af Sagen og med Flid have unddraget sig Modstandernes forskende, prøvende Øie. Den maa ikke blot være stekt saaledes, at Enhver har maattet erkjende og tilstaa: dette kan ikke udrettes ved natur-lig Kraft, her er Guds Finger; men den hele Kjendgjerning maa ogsaa have flere upartiske og uforkastelige Vidner.

Lad nu os lægge denne Maalestol paa den i vort Evan-gelium fortalte Undergjerning. Finder vi der noget, som kun i mindste Maade kunde opvække Mistanken om, at det var op-digtet? Hør og bøm selv.

Kristus kommer paa sine Reiser gjennem det hele Land, som man pleier at sige, tilføld igvis i Nærheden af Staden Nain; og se! da bærer man netop en Død ud af Stadens Port for at sænke ham i sin Grav. Moderen, den efter Risten følgende, grædende Enke, og et langt Tog af sørgende

Slægtninge, Venner og Naboer hevdner med sine Taarer, at Ynglingen, som de ledsager til Graven, virkelig er død. Jngen aner, hvad der nu vil ske. Kristus nærmer sig det store Ligtog, og idet han vender sig til den eneste Søns Mo-der siger han med hjertelig Medynd til hende: „Græd ikke!“ Men Herren vil ikke blot byde hendes Taarestrøm at tørre, han vil ogsaa ved Gjenlynets usjælige Glæde endog tilstoppe dens Rilde. Thi, hvad gjør han? Han træder til og rører ved Kisten, for derved at opfordre Ligbaarens Bæ-dere til at standse. Og herpaa siger han, saa at hele den nærværende Forsamling hører det: „Du unge Kar! jeg siger dig: Staa op!“ Og se! med Gysen og Forsærdel-se mærker paa engang Enhver, hvorledes den Døde reiser sig op, tydelig taler til de Tilstedeværende og derpaa synker i sin smit elskede Moders Arme og til hendes Bryst. Hvor-ledes? skinner der her endog kun det Ringeste igjennem, som kunde vække Formodning om en Skuffelse? Intet; thi vilde en Spotter sige, at Ynglingen maatte kun være stinddød, saa maa han ogsaa besvare det Spørgsmaal: Hvoraf kunde Kristus vide det? og hvoraf kunde han da fremdeles vide, at den foregivne Stinddøde netop i dette Øieblik vilde vaagne af sin Dvale? Maatte da en saadan Spotter ikke indrømme, at Kristns har været alvidende? Maatte han allsaa ikke for at kunde benegte Opvækkelsens Under, tilskrive Kristus et andet ligesaa stort Under? for at benægte hans Almagt, be-rømme hans Alvidenhed? Hvilken Modsigelse! Se, det er saaledes uimodsigelig vist, at et fornuftigt Menneske ikke kan vove at tale endog blot et Ord imod dette Under.

Lad os imidlertid til vor Troes Styrkelse overveie Sa-gen end yderligere, og enhver Skygge af Tvivl vil forsvinde. Ved et opdigtet Under lader man gjerne, for at forhindre Brøvelsen, mange af de nærmere, mindre Omstændigheder uberørte. Men hvad sker i vort Evangelium? Der bliver for det første Tiden næie angivet, at det nemlig stede i det første Aar af Kristi Værembede, da han reiste gennem Gali-læa og netop kom fra Kapernaum. Fremdeles bliver Ste-det næie angivet, hvor Underet stede, nemlig i Nain, foran Borsen, der førte til Kirkegaarden. Der fortælles om den Opvækkelses særlige Forhold, nemlig at han var en Yngling og sin Moders eneste Søn, og at hun var Enke. De tilstedeværende Viendner beskrives ogsaa udførligt, nemlig foruden den Afsdødes Moder ikke blot mange Disiple og meget Folk, som havde ledsaget Kristus paa Veien; men ogsaa en stor Mængde Indvaanere af Staden Nain, som havde villet gaa med til Graven. Endelig beskrives ogsaa det Indtryk, Underet gjorde; der paakom nemlig Alle en Frygt, og man prisede Gud og udraabte: „Der er en stor Profet opreist iblandt os, og Gud ha-ver besøgt sit Folk.“ Ja for at Intet skal blive glemt, omtales del desuden, at denne Begivenhed dengang hurtigt blev bekendt fra Sted til Sted, og at Efterretningen derom snart endog overskred denne Egns Grændser.

Nu spørger jeg: hvem kan endnu ville gjælde for et for-

nuftigt Menneske og dog drage Fortællingen om dette Under i Tvivl?

Had os engang antage, at den var usandsfærdig. Hvad vilde da vel være skeet, da Lukas skrev denne Beretning, og Benner og Fiender læse den? Vilde ikke Fienderne straks have søgt Underretninger i Nain? og dersom de, endog kun i en lidet Biomstændighed havde fundet Sagen usandsfærdig, vilde de da ikke straks offentlig have erklæret Lukas og alle Apostlene for ugubelige Løgne og Bedragerer? Hvem vilde da dengang, medens endnu mange Niendvidner levede, have antaget Kristendommen, naar man havde kunnet bevise, at Underhistorierne var opfundne? Hvad vilde vel en Saulus, denne fra først af saa frygtelige lærde Kristensforfølger, have gjort? Vilde han vel nogeninde have omvendt sig og selv have prædiket Evangeliet, der som han havde opdaget Urigtigheder ved Undersøgelsen af Evangeliets vidunderlige Beretninger? — Nei, da vilde Løgnens Bæv snart være bleven sønderrevet, og den hele Kirke, som alle Menneskeværker henveiret. Men dette skeede ikke; Tusinder og atter Tusinder, Lave og Høie, Løge og Lærde, sluttede sig til Evangeliet, ligesom Apostlene sagde alle Fiender lige i Anfigtet: „Disse Undergjæringer er skeet der, i hin Stad, for de og de Folks Dine. Spørg efter, og I vil finde, at vi taler Sandhed.“

Endnu paa Apostlenes Tid og kort derefter har ogsaa jødiske og hedenske Skribenter skrevet imod Kristendommen. Havde nu disse kunnet bevise, at Evangelisternes Beretninger ikke var sande, hvad vilde de vel da have gjort? Vilde de vel have ladet dette Vaaben ubenyttet? Dermed havde de kunnet styrte hele Kristendommen som med et Slag. — Men jeg kan her forfædre Eder om det Modsatte, og jeg kunde bevise Eder ved mange Steder af de Mænds Skrifter, som dengang var Kristendommens Fiender, at de alle uden Uagtelse indrømmer, at det, som Evangelisterne beretter, virkelig er skeet. Ja endog i Jødernes Talmud og i Muhamedanernes Koran indrømmes det de Kristne, at deres Kristus virkelig har udført de fortalte Under og endog opvakt Døde. Hvor gjerne vilde ikke den kristelige Troes Fiender have negtet det, hvis ikke Hundreder og Tusinder havde kunnet modsig dem og sige: Vi har selv med egne Dine set og med egne Øren hørt det? Ikke Apostlene, men I er Løgnere! —

Saa erkjend da: det store Under, Opvækkelsen af Døgnen i Nain, er bevidnet af Benner og Fiender, og saaledes for alle fornuftige Mennesker først og fremst u n e g t e l i g t.

[Dr. Walters Postille, Prædiken paa 16de Søndag efter Trinitatis.]

Hvem er en stor Mand?

Den er en stor Mand, som er ærlig nok til at erkjende, at han intet ved, eller at han ialfald ikke ved og kjender Tingene, saa klart og tilbunds, som den maa kunne, der skal kaldes fuldkommen.

Den er en stor Mand, som i ydmyg Oprigtighed erkjender, at han med Hensyn til at kjende Gud og sig selv og at udgrunde Skabets Hemmelighed, ikke kan vide noget andet

og mere, end det, som Gud selv har aabenbaret om disse Ting; og at endog en hel Del af disse Ting er ubegribelige og maa troes.

De, som forlaster en Tings, Sags eller Læres Sandhed paa Grund af dens Ubegribelighed, maa komme til at tvivle paa selve Tilværelsen, eller komme til den selvmodsigende Slutning, at Tilværelsen ikke er til. Naar den menneskelige Visdom naar sit Høidepunkt—gaar den over til Daarskab: „Ejtemerne berører hinanden.“ „Der de sagde sig at være vise, blev de Daarer.“

Den, som mener, at det at tro er uværdigt for et tænkende Menneske, har dermed erklæret, at han selv ikke er et tænkende Menneske; men en opløst, Hofmodig Nar. Thi den, som ikke har lært, at han intet ved, er ikke kommen svært langt i Filosofi—uden i egen Indbildning. Naar en saadan alligevel vil agere Filosof, blotstiller han sig kun som en „Jacob von Lyboe“ eller som en filosofist, „Kandestøber.“ Nei, Troen er ikke tænkende Mennesker uværdig, fornædret og forblinder ikke, som Tidsaandens „Hofnar“ mener; tvertimod: den hjælper Menneskene til at se og forstaa, hvad den forblindede Fornuft ikke med de bedste Brillen er istand til at sene. Og den forædler dem og bringer den af den grublende Fornuft forpinte Sjæl, Fred, ved at slænge den „det saligste, jeg ved: Et Hjerte fuldt af Kristi Kjærlighed.“

—Hvad er det Menneskeskægte og hvert enkelt Medlem af den, altid har længtet efter og fremdeles længter og stræber efter at naa? Er det ikke Lykke—Lyfjalighed? Men Lykken—den sande og varige—bestaar netop i Fred med sig selv og, hvad der igrunden er det samme, i Fred med den forfærdede Gud. Kan Fornuften, med al sin skarpsindige og haarfine Filosofi, bringe endog en eneste fredsøs Sjæl Fred? Historien kan ikke opvise et eneste Eksempel, der tilfredsstillende beviser det. Tværtimod; de Filosoffer, der er komne længst og har arbejdet mest for ad Fornuftens Vej at bringe sig selv og sine Medmennesker Fred, har ikke formaet det. Mange af dem har endog tilfids i Fortvivlelse raabt: „Hj mere Hj!“ Eller ogsaa har de paa anden Maade givet tilkjende, at de, trods alt det Hj, de troede sig i Besiddelse af, og trods den straaftre Vished, de lagde for Dagen under Forsægtelsen af deres Theorier, alligevel svævede i det dybeste Mørke og den mest kvalfulde Uvished. „Der er ingen Fred, siger min Gud, for den Ugubelige.“ Er nogen paaftaa, at dette ikke er sandt, og bevise det? Hele Verden og dens Historie er jo et eneste stort og forfærdeligt Bevis for Sandheden deraf. „I mig skal I have Fred.“ Er nogen paaftaa og tilfredsstillende bevise, at dette Ord ikke har holdt og fremdeles holder stik? Alle isandhed troende Kristnes Liv og Død er jo et herligt og uomstødeligt Bevis for Sandheden deraf. Sofistisk Spilægteri tager vi som tænkende Mennesker ikke for god Frist. Det er uværdigt. Forresten vil jeg raade alle og enhver til helst at lade være endog blot at prøve paa at omstøde Sandhedens Ord; thi det har aldrig bekommet den vel, som har forsøgt det. Det er kun Daaren, som tror, han kan knuse Klippen, ved at vende Hovedet mod den.

Mere.

Brev fra Astoria.

Astoria Oregon, 2den Okt. 1893.

Hr. Redaktør!

Igaar, 18de Søndag efter Trefoldighed, var en Glædesdag for Astoria Menighed, idet den havde Besøg af Distriktets Formand, Pastor Harstad.

Menighedens Bigeforening havde vel 8 Dage i F. rveien anskaffet et Orgel til Kirken; i Paaveule af Formandens Komme var dette endnu ikke taget i Brug, da man gjerne vilde give det en høitidelig Indvielse.

Søndag Morgen i straalende Solskin, som bryder at blive sjeldnere her paa denne Tid af Aaret, samlede Menigheden og andre i det nye, endnu kun halvfærdige Kirkehus oppe paa Haugen, og snart var alle Siddepladse optagne.

Gudstjenesten begyndte som sedvanligt. Efter at Collect og Epistel var udført for Alteret af Stedet Prest og et Salmevers af sunget gik Stedets Prest ned til Orgelet og staaende ved Siden af dette udtalte han, at han af „De Unge Bigers Forening“ var paalagt at overlevere dette Orgel til „Den Norske Evangelisk Lutheriske Menighed i Astoria,“ til Brug ved de gudstjenestelige Handlinger med Dasket om, at det maatte være dem til Glæde, Opmuntring og Betsignelse.

Formand Harstad traadte frem i Kordøren og udvirkede gennem en kort Tale Sangens og Musikens Betydning for Menigheden, samt at det i dobbelt Betydning gjaldt at Menigheden „sang en ny Sang.“ Han endte med at erklære dette Orgel indviet til at tjene Gud til Dre og Menigheden til Opbyggelse, samt anmodede Organisten om at aabne det og Menigheden om at tage det i Brug ved Afhyngelsen af Luthers Hjemmesalme „Vor Gud Han er saa fast en Borg.“

Derefter prædikede Formanden over Dagens Ligt, Matt. 22, 34-46 „Om Lov og Evangelium.“

Efter Afhyngelsen af en Salme anmodede Stedets Præst Forsamlingen, om den velvilligst vilde yde sin Skjærv til Opbyggelsen og Fuldsjævelsen af „Pacific Lutheran University“ og om de da vilde yde dette som et Offer til Herren paa hans Alter. Dette blev gjort, og Offeret indbragte \$12,05.

Om Aftenen samme Dag var Kirken atter næsten fuld for at høre paa et Missionsforedrag af Formand Harstad, som udvirkede Nødvendigheden af Lærdom og Oplysning paa kristelig Grund som Noget, den lutheriske Kirke ansaa som en væsentlig Del af dens Missions gjerning. Han gik over til at fortælle om Pacific Lutheran University og bad Astoria-folket om, at det maatte anse denne Skole ogsaa som deres. Foredraget blev paahørt med megen Interesse af de mange Unge, som var tilstede.

Da der var dem tilstede, som gjerne ønskede at yde sit Bidrag til Universitetet, men havde været forhindrede fra at møde om Formiddagen blev Collect-kurven sendt omkring til disse, og der indkom \$2,50 altsaa tilsammen Offer til Pacific Lutheran University \$14,55.

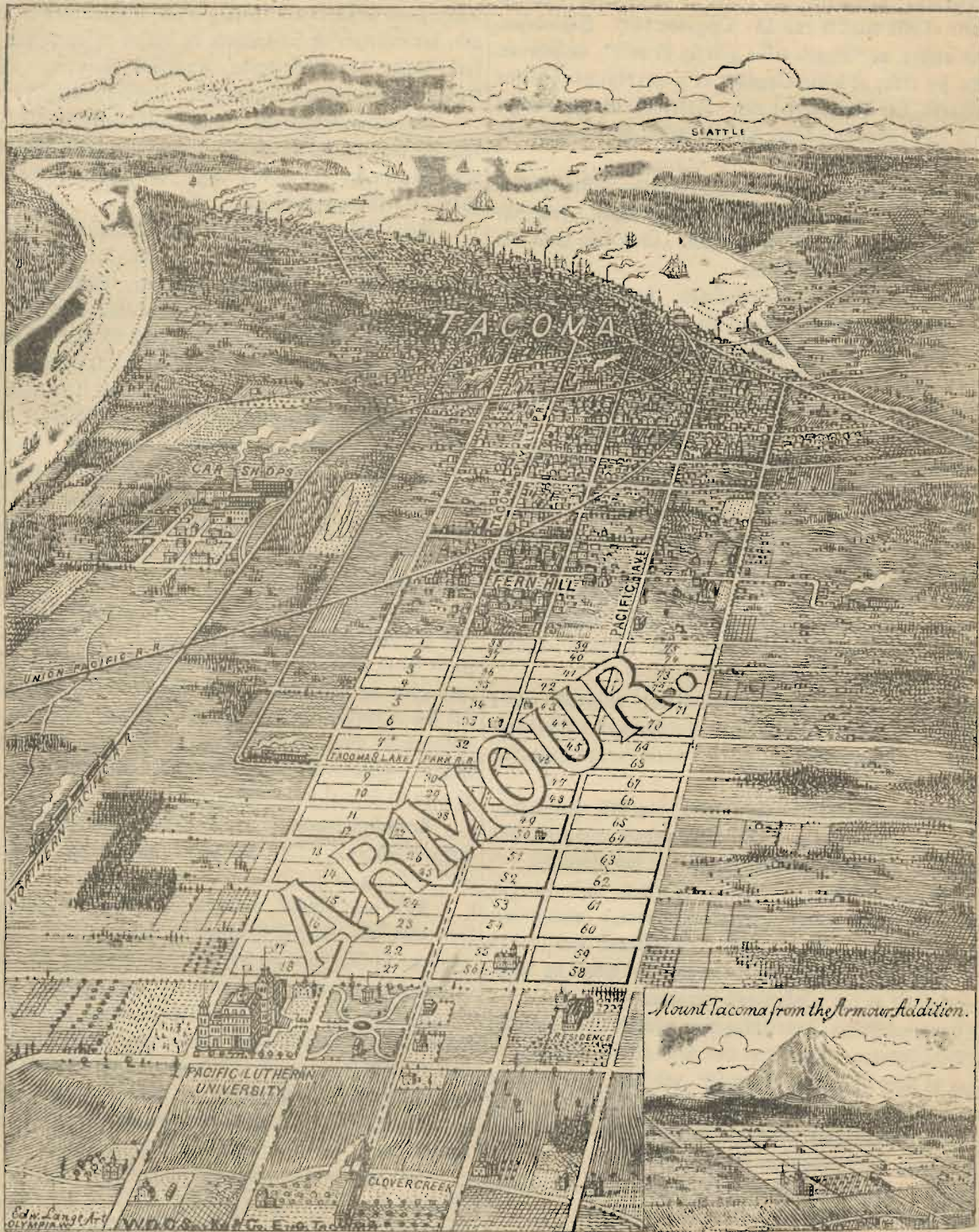
— P. L. U. —

Arbejdet paa Skolebygningen gaar det fremdeles smaat med, men dog stadigt fremad. Næste Uge begynder man forhaabentlig at sra Vah paa. Kalk og Sand er for det meste paa Pladsen, ligeledes Størstedelen af det Lumber, som maa til. Binduer, ser det ud til, at vi kan faa billigt fra Portland, Oregon, saar vi bedre Tilbud andet stedsfra, saa tager vi naturligvis det. Prisen paa Arbejde er jo ogsaa lavere nu, end den har været. Tiden synes altsaa at være gunstig, hvorforsal vi ikke saa Lov at benytte den og smede, medens Jernet er er varmt? Kunde vi bare selv skaffe de nødvendige Penge tilveie, saa var det visselig behageligt at gjøre det hele ved egen Hjælp. Men da dette ikke er muligt, og da vi troer, at det, som vi arbejder for, er til den hele Kirkes Gavn, saa maa og tør vi vende os til Venner af Skolen baa- de i Ost og Vest med fornyet Anmodning om Hjælp. Her kan, som flere Gange tidligere antydet, hjælpes enten ved Gaver eller ved at kjøbe af oore Lotter eller laane os større eller mindre Summe og helst paa lang Henstand og saa liden Rente som muligt. Vi spurgte i forrige Nummer, om der ikke skulde være Nogle rundt i By og Bygd, som vilde virke som Agenter for os ved at samle Bidrag, sælge Lotter o.s. v. Naar Arbejdet blev fordelt paa Range, saa blev meget gjort, selv om ikke Enhver af dem fik udrettet noget stort.

Endelig maa vi minde Alle, hvis Gjæld til Pac. Luth. University Association er forfalden, om at betale snarest muligt. Det, som staar ude, og som er due eller bliver due inden Aarets Udgang, er næsten nok til at betale de \$6000, som vi skylder Banken.

— ♦ ♦ ♦ —
 „So du kan gjøre det, det er Paaske idag.“

Det var en Paaske dag. Noget nedtrykt gik jeg om Morgenen, fra mit Boardinghus til mit ensomme Soveværelse. Undervejs møder jeg en liden Aviskrammer, der tiltaler mig: „Globe or Ledger, Sir!“ Uagtet jeg ryfter paa Hovedet og siger, at jeg ikke har Tid til at læse Bladet idag, giver han sig i Følge med mig, ser mig kysfaldende i Ansigtet, byder mig atter Avisen og siger: „So du kan, thi det er Paaske morgen.“ Disse Ord bragte mig ind i en uventet Tankegang. Jeg kjo- bte nu Bladet og bad ham være snild Gut, forbi det var Paaske. Jeg maatte ogsaa glæde mig over hans Ytring. Han mener altsaa, at jeg gjerne kan ofre saa meget som at kjøbe en Avis af ham, da det er Paaske morgen. Ja Kristi Opstandelse har dog for enhver Kristen en stor Betydning. Han ser deri ikke blot en suldstændig Kvittering fra Gudfader om, at hans Syndgjæld suldkommen er betalt ved Kristi Opfyldelse af Lovene i hans Sted, men han finder ogsaa stor Trøst og Opmuntring i denne Sandhed, at Kristus er opstanden til vor Retfærdiggjørelse. Naar han bliver dorst og træg i sit Kald og i Offervillighed, da kan han tænke paa, hvad Herren har ofret for ham, og hvilke store herlige Ting Gud har givet og tilfagt ved at opreise Kristus fra de Døde.

Dette Fugleperspektiv giver Læseren et falds Begreb om Ar-
mour Addition, hvort vi har de fleste af vore Lotter, og dens

Omgiwelser. Skolegrunden begynder omtrent 300 Fod syd
fra de vskliege Blocks i Armour.

Commonskolens stærke og svage Sider.

(Af P. A. A. A.)

"Herald's" Redaktion har i No. 13 af sit Blad opstillet en Række af ikke mindre end 15 Opgaver over Skolevesen, som den ønsker, at "Nogen vilde give sig af med" at besvare.

Da jeg tror, at disse Opgaver er meget vigtige og derfor bør opklares, har det faldet i min Interesse at give mig i Kæft med en af dem og vælger da den første: Commonskolens stærke og svage Sider."

Commonskolen, som jeg foretrækker at kalde Distriktskolen, er, som bekendt, vort Lands Statskole for Børn, svarende omtrent til vort Fædrelands Almueskole eller, som man der nu ynder at kalde den, Folkeskole.

Det Historiske ved Distriktskolen, dens Begyndelse, Udvikling, og hvad der gaa Stødet til dens Indførelse, forbigaar jeg og holder mig strengt til Spørgsmaalet: Skolens nuværende stærke og svage Sider.

Alt, hvad der kommer ind under Begrebet stærke Sider ved Distriktskolen, er hovedsagelig det Samme som dens Hovedformaal, nemlig at give Landets opvoksende Slægt saapas Kundskab om sig selv, sit Land og i det Hele om den Verden, vi boer i, at de nogenlunde kan tilfredsstille Statens Krav til dem som nyttige Borgere, særlig med Hensyn til Sædelighed og Dygtighed til at varetage sit Kald. Til den Ende undervises i denne Skole de Unge i Landets Sprog, i Læsning, Skrivning, Regning, Geografi, Historie og Naturfærd. Og for at Alle skal kunne faa Adgang til disse Gøder, er Skolen fri for Alle.

Ser vi hen til, at der i denne Skole udsaaes, den re Kundskabens og Værdommens Sæd til omkring 2) Millioner Unge, saa kan Nyttens og Vælsignelsens deraf neppe vurderes for sig nok.

Her menes da selvfølgelig Skolen, som den efter Loven skal være som Institution. Hvad der endnu mangler i saa Henseende, er der viselig Anledning til at faa afhjulpet.

At Skolen paa mange Steder behestes med særegne Brøst, som udygtige Lærere (eller Lærereinder,) mangelfuld Disciplin og desl. kan ikke lægges Institutionen som saadan til Last. Det er væsentlig Distrikternes egen Skyld og burde anspore dem til at faa disse Brøst fjernede.—

Alle mennekelige Færdigheder er ufuldkomne, søgelig ogsaa Distriktskolen. Og ser vi den nære efter i Sømmene, opbager vi flere og større Mangler ved den, end de fleste mener og da ikke blot almindelige Ufuldkommenheder, men endog farlige Svagheder ved selve Institutionen—ikke i dens Formaal, men i dens lovhjemlede Praksis.

Jeg skal nu søge at fremhæve de væsentlige af disse og derhos pege paa nogle af deres belænelige Følger.

Distriktskolens svage Sider er at søge i den Maade, hvorpaa den drives, hvorpaa dens Hensigt søges opnaaet, og og som er saa forklæret, at det har undret mig, at de lovgivende Forsamlinger ikke har søgt at rette derpaa.

En Grundfeil, ved Distriktskolen, ja dens Kapitalfeil, er, at den i sin nuværende Forsatning ikke evner at danne sig nogen egentlig Lærerstand.

Ved Lærerstand forstaar jeg saadanne Mænd (og Kvinder), som har sand Lyst og Evne til Lærergjerningen og derfor uddanner og opofrer sig for den hele sit Liv. Saadan Lærerstand besidder i betydelig Grad den nødvendige Dygtighed, der betinger en flink Lærer og derfor ogsaa en god Skole, fordi baade den stedse øgede Kundskab, Erfaring og andre Kvalifikationer stadig lægges ind i Lærergjerningen.

En saadan Lærerstand er det, Distriktskolen ikke har, og, som jeg sagde, i sin nuværende Forsatning heller ikke kan faa. Årsagerne hertil og Følgerne deraf er Skolens svage Sider.

Dette skal jeg nu prøve at behøje nærmere.

Som bekendt bebyrdes det enkelte Distrikt hvert Aar (for ikke at sige hver Termin) med ny, næsten altid ung og uerfaren Lærer (eller Lærereinde). Paa Landet træffes sjelden en Lærer (eller Lærereinde), som er over 25 Aar gammel, den Alder, da hans Kundskab og Erfaring har udviklet og befæstet ham saa vidt, at han maa anses for en flink Lærer, saafremt ellers de rette Betingelser derfor er tilstede. Men da forlader han Skolen og gaar over i en anden Livsstilling.

Hvorfor gjør han det? Fordi han har gaaet sig træt. Og hvad der er det Særegne ved denne Træthed er af saa foruraligende Art, at han trods baade sin Lyst og sit Ansæg til Lærergjerningen, umuligt eller ialfald yderst vanskeligt kan fortsætte i Skolens Tjenste.

Årsagerne hertil er flere. Han kan som Lærer ikke faa eget Hjem, fordi han hvert Aar (eller endog oftere) maa flytte til et andet Distrikt. De fleste Mennesker kan have sit eget Hjem og elst det. Men Læreren i Distriktskolen kan ikke faa et saadant, fordi han er Lærer. Og Ingen til" trænger det mere end han baade for sin egen og for Skolens Skyld. Han er en af de ufrieste Mennesker i Landet—saavel af nævnte som af andre Grunde.

Grundårsagen til denne skjæve Tilstand er, at hvert Distrikt har efter Loven Ret til at vælge sig ny Lærer til hver Termin.

Det maa vistnok antages, at denne Bestemmelse er fremkaldt ved usund Frihedssiver og har til Hensigt at anspore Læreren til Flid og befri Distrikket for udygtige Lærere. Men Resultatet er blevet, hvad vi alle ser, at Distrikterne har oftere udygtige end dygtige Lærere. Og da mener jeg med, udygtig Lærer helst en, som har liden Erfaring, fordi han er ung—Lærere, som kommer ind i Skolegjerningen et Aar her og et andet Aar der—tilbels endog for at have Bestjæftigelse eller for i Mangel af noget andet eller maaste endog af Ulyst til Haandarbejde søger at fortjene sig lidt til Føden.

Had Staten i sine Normalskoler være usigtlig med at uddanne flinke Lærere, der maa underkaste sig grundig Examen i de paakravede Fag og saaledes give Distrikket tilstrækkelig Garanti for Personens Lærerdygtighed. Og lad saa Distrikket kalde, hvem det vil, af disse uddannede Lærere—ikke for en Termin eller to, men paa ubestemt Tid—som fast Lærer, og lad Staten bekræfte hans Udnævnelse og Ansættelse. Blev der da Ugæle mellem Distrikt og Lærer, saa lad Staten gennem sine Funktionærer undersøge og afgjøre

Sagen (eller ialfsald have noget med den at gjøre).

Paa den Maade vilde baade Distrikt og Lærer have tilstrækkelig Rygstøb i Staten; og Læreren vilde dermed have den fornødne Authoritet baade i Distriktet og i Skolen. Og dermed vilde baade Skoleintendenten og Læreren befries fra disse aarlige unyttige Examiner.

Slig som Distriktsskolen nu drives, har Læreren saagodt-som ingen Myndighed i Skolen. Han er væsentlig en Hærgut, som Distriktet har leiet for nogle Maanedes og har ikke synderlig mere Myndighed end en saadan, d. v. s. ingen Myndighed. Er han ikke rigtig efter Børnens Vælder, saa gjør de enten Spektakler i Skolen eller giver sig til Ro med den Tanke, at, naar Terminen er ude, saa er de kvit ham. En Slynge af en Skolegut kan sætte hele Skolen paa Kant og bevirke Læreren's Afstættelse. Læreren er berøvet sin Ret til at øve streng Kontrol og, om det skulde behøves—forpørlig Nærselse.

Sad være, at denne Ret ofte er misbrugt. Men denne Misbrug er dag af mangfoldige Hensyn langt at foretrække for en Skole, hvor Læreren neppe tør tale et irettesættende Ord til et Barn.

Følgerne af en saadan Løs Skolebisjirin og Skoleforfatning ligger op i Dagen. Vi ser det i de Unges overhaandtagende Ulydighed, Egenraadighed, Frækhed, Lovløshed, Mangel paa Respekt for Myndigheder og mangfoldig anden Raakel.

De Unge faar i en saadan Løs Skole en Vane, som kan udvikle sig til alslags farlig Udartelse. I Stedet for at Distriktsskolen skulde være en opdragende Magt i Landet til Haandhævelse af moralsk Forhold hos Folket, er Skolen—i dens paaapegede Løse Forfatning og slappe Disciplin—paa Veitil at opafstyre en Slægt, som udvikler denne Løshed og Slaphed i videre Udstrækning og saaledes virker nedbrydende paa faste ordnede Forholde. Og dette er ubødelig Skade. Skolen er ingen Opdragelses-Anstalt i Ordets gode Betydning, men en Anstalt, hvori man oplæres i endel Kundskaber og Færdigheder. Og selv dette hemmes ved Skolens Løshed.

Den idelige Ombytning af Lærere gjør, at Børnene i Distriktet snart sagt hver Termin maa begynde forfra igjen. Læreren kjender ikke sine Disciple. Havde disse været paa samme Kundskabstrin, og den Ordning været i Skolen, at Læreren skulde gennemgaa et bestemt Pensum, saa kunde det til Nød gaaet om. Men i Landdistrikterne staar Eleverne paa høist forskellige Udviklingsstrin. Og saa skal en ny kausse uerfaren Lærer stige ind i en saadan Skole, hvor hans Myndighed er saa indsnævret som muligt—en saadan Skole ler ikke meget værd.

Læg saa hertil den Svagheit, at der i Distriktsskolen, ægges saare lidet Bøgt paa at udvikle de Unges Sjælsvner. Der læres forlidet udenad. Elevernes Tanker ansprores forlidet. Skolen blir til en Maskine, hvori de Unge tilvænnedes en vis Grad af Færdighed i at skrive, læse og regne. Noget real Kundskab blir der saare lidet af, sætgelig lidet Aandsbanelse. Børnene forkjæles; de løves for Tilgænsel af virkelig Lærdom og forædles ikke.

Disse Svagheit ved Distriktsskolen er større og farligere end de fleste aner. Hvis ikke Hjæmet er en gavnlig Modvægt, vil Tilstanden bli værre.

Jeg mener dog ikke, at Skolen som Institution er alene Skyld i dette Misforhold. Thi Skolen er, som Folket er.

Men Distriktsskolen kan, som ovenfor paaapeget, forbedres. Og den tiltrænger sandelig en grundig Reformation hvis den ikke skal bli mere til Skade end til Gavn.

Liberal og intolerant.

„Hvor bærer det hen? Den pragtfulde Methodistkirke, Epworthkirken i Cleveland Ohio, blev indviet i forrige Maaned (August) med Assisians af en Unitariereprest og en Jøderabbiner. Denne sidste holdt en saa anslaaende Tale, at den hele Kirkeforsamling lønede ham med stadige Bisaldsfulder med baade Hænder og Læber.“ (Bud og Hilsen.)

Dette er slet ikke saa forunderligt, naar man tænker paa, hvor letfindigt Methodisterne omgaaes med Guds Ord. Naar „Bidnessbyrdet“ kan sige, at „Sandheden er mange sidi“ [ikke blot sler sidi, som vi havde det i forrige Nummer,] saa maa vel dette betragtes som en almindelig anlagethet methodistisk Anskuelse, medmindre „Bidnessbyrdet“ siger falsk Bidnessbyrd mod sin egen Kirkes Lære.

Efter denne Methodisternes Lære, at Sandheden er mange sidi, har virkelig Unitariere og Jøderne ligesaa god Ret til at forsøke Jesus, som Methodisterne og andre kristne Samsund har til at antage ham som sin Frelser. Denne grundfaste og usornstige Maade at betragte og behandle Skriften paa fører jo til Fritænkteri; og der er den mærkværdige Eiendommelighed ved denne Anskuelse, at saa liberale som den gjør sine Dyrkere ligeoversfor Fordreielser af Guds Ord, saa bitre og hadefulde gjør den dem mod Ordets simple og ligesirene Forslaaelse. Naar nemlig Lutheranere holder sig til Ordet, som Jesus har talt det om Nadveren, saa stempler „Bidnessbyrdet“ dem som Menneskeædere og Gudsbespøiter. Gud hjælpe i sin Naade disse Sværmere til at tage Fodsætte alene paa Skriften og til at erkjende, at dens Sandhed er bare en!

Kirkelige Efterretninger.

Utah. Tusse, danske, svenske, engelske og norske Lutheranere driver Missionen med Kraft og Iver i Utah. Den har en tung og vanskelig Gjæring, som skal arbejde blandt den af Mormonismen forædvede Befolkning; men Guds Ord er istand til ogsaa her at vinde Fremgang, saa at Frugterne af Arbeidet allerede viser sig. Vbr Synodes Missionær berstedes, Pastor Skabo, som har virket her i over et Aar, har samlet en lidet Skare omkring sig, som med Glæde, om end under megen Trængsel, lytter til Fredens Budskab. Herren

